

Nieuws van het Focolare in Oekraïne

Donatella Rafanelli vertelt aan Maria Chiara Biagioni van het persagentschap SIR over het leven van de Focolare-gemeenschap in Oekraïne in de afgelopen dagen.

Een 29 uur durende reis van Kiev naar een stad in het westen van het land, Mukachevo. Het verkeer op de wegen, de lange rijen bij bankautomaten en benzinestations, de tanks en de mensen langs de weg die om een zitplaats in de passerende auto's vragen. Donatella Rafanelli, een Italiaanse focolarine uit Pistoia, die sinds 2019 in Kiev woont in een Bewegingsgemeenschap, deelde met SIR agency wat ze de afgelopen dagen hebben meegemaakt.

"We waren in Kiev toen ze ons donderdagochtend heel vroeg belden om te zeggen dat we snel moesten inpakken omdat op 70 kilometer van de hoofdstad het vuurgevecht begonnen was," zegt Donatella. "We wisten niet wat we moesten doen omdat het de eerste keer was dat we in zo'n situatie zaten. Dus gingen we op zoek naar de dichtstbijzijnde schuilkelder bij ons huis en men vertelde ons dat er een ondergrondse parkeergarage was. Daarna gingen we naar huis en belden de Italiaanse ambassade op een gratis noodnummer. Ze zeiden ons thuis te blijven en alleen naar de schuilkelder te gaan als er alarm werd gegeven. Alles leek normaal.

Er werd al dagen gesproken over een mogelijke aanval op Kiev, maar toen het gebeurde, was het eerste wat we deden elkaar in de ogen kijken. We zeiden: dit is het, we zijn in oorlog. En **we hebben gebeden**. We vroegen Jezus om ons kracht en vrede te geven. Toen was het een race tegen de klok. We vulden elk snel een koffer, alleen het hoognodige en onze persoonlijke documenten. We gingen onmiddellijk **op zoek naar een treinkaartje om naar het westen te reizen, maar ze waren allemaal uitverkocht**.

Het vliegveld was gesloten. Dus moesten we kiezen voor **de auto**. De wegen vanuit Kiev waren geblokkeerd. Er stonden lange rijen voor de bank om geld te halen en in de supermarkten. Het duurde lang, vooral om uit de stad te komen. We zijn twee keer gestopt om benzine te halen. Bij het eerste benzinestation stonden we een uur in de rij. En net toen, terwijl we wachtten, hoorden we geweerschoten. Het was luid. We stonden stil. Eenmaal terug op de weg, zagen we tanks en liftende mensen.

Onderweg waren onze telefoons voortdurend in de weer met berichten en oproepen: zij die waren vertrokken, zij die hadden besloten te blijven. **Het doel was nieuws te brengen en de mensen die gevlucht waren in contact te brengen met de Focolare-gemeenschappen in Slowakije en Polen**, die aangeboden hadden hen op te nemen.

Pas tijdens de reis beseften we wat er met ons gebeurd was. We zaten niet in de auto om naar een afspraak te gaan of om een gewone reis te maken. We verlieten een stad, ons thuis. Diep van binnen, wilden we nooit weg. Maar we realiseerden ons dat het onmogelijk was om te blijven."

In Mukachevo werden Donatella en haar medereizigers verwelkomd door een pastoor in

zijn parochie en de Focolare-gemeenschap in de stad. "We zijn hier in Oekraïne. En dit is heel belangrijk voor ons. We zijn niet weggelopen. Wij willen in dit land wonen en blijven. We hebben duizend plaatsen aangeboden gekregen om heen te gaan. De enige reden waarom we uit Kiev zijn weggegaan is omdat het er momenteel gevaarlijk is. Er was geen reden om onder de bombardementen te blijven. Maar nu is onze droom om terug te gaan.

De oorlog? Het is pure waanzin," antwoordt Donatella zonder aarzelen. "Omdat niemand het recht heeft het leven van een ander te nemen en de mogelijkheid om een normaal leven te leiden. Hier hebben mensen zoveel offers gebracht om een huis te kopen, om geld te besparen. En nu, met de oorlog, vallen de plannen in duigen, vergaan de dromen. We bidden dat deze waanzin zo snel mogelijk zal eindigen. We volgen de besprekingen tussen de delegaties en de inspanningen van de internationale diplomatie. Ik denk dat het enige dat ons kan helpen een wonder is. En het nieuws van de mensen die voor ons bidden en op straat demonstreren voor vrede doet ons deugd. **We hebben een wonder nodig.** »

Maria Chiara Biagioni, SIR